

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Fkf.302/2017/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2018. év február hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 14.Fk.6/2017/26. számú ítéletét az I.r., II.r. és III.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2017. év április hó 20-i és 2017. év - helyesen - június hó 8-i tárgyalási hatánapra való utalást mellőzi.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 95.340,- (kilencvenötezer-háromszáznegyven) forint bűnügyi költségből 30.880,- (harmincezer-nyolcszáznyolcvan) forintot az I.r. vádlott, 30.880,- (harmincezer-nyolcszáznyolcvan) forintot a II.r. vádlott, 33.580,- (harmincháromezer-ötszáznyolcvan) forintot a III.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Balassagyarmati Törvényszék a 2017. év október hó 3. napján kihirdetett 14.Fk.6/2017/26. számú ítéletében az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, melyet a II.r. és III.r. vádlott bűnsegédként követett el.

Ezért az I.r. vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy az I.r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék az I.r. vádlott vonatkozásában elrendelte a Balassagyarmati Városi Bíróság 3.B.445/2011/20. számú ítéletével kiszabott 8 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

A II.r. vádlottat 1 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát ugyancsak börtönben határozta meg és megállapította, hogy a II.r. vádlott is legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Végezetül a III.r. vádlottat 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 1 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fiatalkorúak fogházában határozta meg és megállapította, hogy a III.r. vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet áll. Megállapította továbbá, hogy a szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtása esetén legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően rendelkezett még az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész mindhárom vádlott terhére, súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, továbbá az I.r. vádlott tekintetében magasabb tartamú mellékbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. A vádlottak és védők közül kizárólag az I.r. vádlott és védője élt fellebbezéssel enyhítés céljából.

A Nógrád Megyei Főügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a feltárt büntetéskiszabási tényezők körében a ténylegesnél jóval nagyobb jelentőséget tulajdonított a vádlottak javára szóló enyhítő körülményeknek, mint a súlyosítóknak. Ez utóbbi körülmények kiegészítését kérte azzal, hogy mindhárom vádlott terhére értékelendő a törvényszék ítéletében felsoroltakon túl a csoportos elkövetés. Kiemelte, hogy az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama csak egy évvel haladja meg a büntetési tételkeret alsó határát, a II.r. vádlott esetében ez a büntetés a büntetési tételkeret alsó határa alatt, míg a III.r. vádlott vonatkozásában a generális minimumot alig meghaladó mértékben került meghatározása, ami a vádhatóság meglátása szerint nem felel meg a büntetési célok maradéktalan érvényesülésének. Mindezekre tekintettel az I.r. vádlott tekintetében a középértéket elérő, továbbá a II.r. és III.r. vádlott vonatkozásában szintén hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, illetve ez utóbbi két vádlott esetében hosszabb próbaidő kiszabását, valamint az I.r. vádlott mellékbüntetése tartamának arányos megemelését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.832/2017/2. számú átiratában fenntartotta a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezést, míg az I.r. vádlott és védőjének enyhítést célzó fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság maradéktalanul és teljes körűen eleget tett ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének és a beszerzett bizonyítékokból helytálló következtetések alapján állapította meg a tényállást, azonban indítványozta a személyi rész kiegészítését az I.r. és II.r. vádlott egy-egy elítélése vonatkozásában, továbbá a történeti tényállás kiegészítését is szükségesnek tartotta azzal a megállapítással, hogy a II.r. és a III.r. vádlott azért csatlakozott az I.r. vádlotthoz, hogy őt jelenlétükkel támogassák a sértettel szembeni elégtétel során.

A fellebbviteli főügyészség érvelése szerint a törvényszék törvényesen minősítette a vádlottak terhére rótt cselekményt és a büntetéskiszabási körülményeket is helytállóan tárta fel, azonban véleménye szerint az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott esetében nem megfelelően értékelte azt a tényt, hogy többszörösen büntetett előéletű, míg a II.r. és III.r. vádlott vonatkozásában az ellenük korábban már lefolytatott büntetőeljárást. I.r. vádlott tekintetében külön hangsúlyozta, hogy testi épség elleni bűncselekmény elkövetése miatt már több esetben is felelősségre vonták, így speciális bűnismétlőnek minősül. II.r. vádlott büntetlen előéletét a vele szemben korábban alkalmazott ügyészi megrovás miatt súlytalannak értékelte, míg III.r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként kérte értékelni a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést. Mindezek alapján a tényállás hivatkozottak szerinti kiegészítését, valamennyi vádlott szabadságvesztés büntetésének súlyosítását, a II.r. és III.r. vádlott próbaidejének megemelését, az I.r. vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetésnek a főbüntetéssel arányos súlyosítását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen megismételte az írásban kifejtetteket, és fenntartotta mindhárom vádlott esetében a büntetések súlyosítására irányuló indítványt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen kiemelte, hogy védence az eljárás alatt következetesen hivatkozott arra, hogy őt a sértett a vád tárgyává tett cselekmény előtt ugyanazzal az eszközzel bántalmazta, amellyel később a sértettet fejen ütötte. Véleménye szerint figyelemmel arra, hogy a sértett bántalmazása következtében az I.r. vádlotton csak egy szájsérülés keletkezett, amelynek tényét a másik két vádlott és egy tanú is megerősítette, I.r. vádlott alappal lehetett abban a feltevésben, hogy a kezében tartott karóval nem lehet komoly sérülést okozni. Álláspontja szerint e kérdés megítélése a tudattartalom vizsgálata szempontjából bír jelentőséggel. A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést alaptalannak tartotta, mivel meglátása szerint az enyhítő körülmények - a beismerés, a tényleges megbánás, és a pizzériában okozott károk megtérítésére tett ígéret - az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indokolják.

A II.r. vádlott védője az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára hivatkozott, továbbá véleménye szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az iratok tartalmával ellentétes. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy a 8. számú kamerafelvételnél említett videófelvételen pontosan mi látható, mivel az elsőfokú határozat nem tartalmazza a rögzített cselekmények leírását, így az sem állapítható meg, hogy a kamerafelvétel miként támasztja alá védence bűnösségét. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felvételt nem értékelte védence vonatkozásában, továbbá értetlenségének adott hangot azzal kapcsolatban is, hogy az ítélet indokolása szerint a II.r. vádlott a karóval történt ütések után elrántotta az I.r. vádlottat, azonban ezt a történeti tényállás nem tartalmazza. Hangsúlyozta, hogy védence tudattartalma nem terjedt ki a sértett bántalmazására, az erőszakos cselekményből kivonta magát, ezen felül megakadályozta további erőszakos cselekmények bekövetkeztét az I.r. vádlott elhúzásával. Mindezekre tekintettel elsődlegesen II.r. vádlott felmentését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A III.r. vádlott védője előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a vádlottak vallomását részletesebben kellett volna összevetnie ítéletében a kamerafelvétel tartalmával, amely valóban objektív bizonyítéknak tekinthető, azonban a kamera csak képet rögzített, hangot nem, így nem lehet tudni, hogy a helyszínen mi hangzott el, amely a szándékegység megállapíthatósága miatt kiemelt fontosságú. A védő szerint mind a megállapított tényállás, mind az elsőfokú ítélet indokolása hiányos, mert nem tartalmazza azt, hogy a vádlottak milyen módon és formában segítették egymást a cselekmény megvalósításában, amely hiányosság az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének kérdését veti fel. A kifejtettek ellenére a védő az ügyészség súlyosítást célzó indítványának elutasítását indítványozta, mivel meggyőződése szerint még az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés is eltúlzottnak tekinthető a rossz időben, rossz helyen tartózkodott védencével szemben, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

II.r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

III.r. vádlott az utolsó szó jogán kijelentette, hogy az eset óta kerüli I.r. vádlott társaságát, továbbá kérte figyelembe venni, hogy új életet kezdett, dolgozik, és szeretné, ha születendő gyermekét jó körülmények között nevelhetné fel.

Az ellentétes irányú fellebbezések egyike sem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottakat, a sértettet és a tanúkat - az 1., 2., 3., 4. számú, akik mind az elkövetés helyét képező pizzeria alkalmazottai voltak -, valamint az igazságügyi orvosszakértőt kihallgatta, az okiratokat - nyomozati vallomásokat, rendőri jelentéseket, orvosi dokumentációt, igazságügyi orvosszakértői véleményt - ismertette, illetve a tárgyaláson történt lejátsszással a rendelkezésre álló kamerafelvételeket is a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a II.r. és III.r. vádlott védőjének hivatkozásával ellentétben a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul megvizsgálta és értékelési körébe vonta a beszerzett bizonyítékokat, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve miért vetett el, indokolási kötelezettségének a részletek vonatkozásában is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítélete 7-9. oldalán helytállóan helyezett kiemelt hangsúlyt a büntetőügy egyetlen objektív bizonyítékára, az elkövetés helyén felszerelt kamerák felvételére, közülük is a 8. számmal megjelölt videófelvételre, amely a vád tárgyává tett bántalmazást tartalmazza. A II.r. vádlott védője alaptalanul hiányolta az említett kamerafelvétel tartalmának az ítéletben való rögzítését, mivel az elsőfokú bíróság határozatának 8. oldala második bekezdésében kellő részletességgel és a videófelvételen látható képsorokkal teljes összhangban állapítja meg a felvétel tartalmát.

A törvényszék logikus és ésszerű indokát adta annak, hogy a tanúvallomások, a vádlottak vallomásainak egyes részletei, valamint a kamerafelvételek képei miként voltak egymásba illeszthetők, továbbá arra is részletesen és az irattal összhangban tért ki, hogy a kamerafelvétel - mint objektív bizonyíték - a vádlotti nyilatkozatok mely részeit cáfolta meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le, továbbá kellő részletességgel fejtette ki, hogy a tényállásban rögzített vádlotti cselekvéseket mely bizonyítékokra alapította, így mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azonban a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyetértve a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján az I.r. vádlott személyi részét kiegészíti azzal, hogy őt legutóbb a Balassagyarmati Járásbíróság a 2016. március 9. napján jogerős 6.Bpk.92/2016/2. számú végzésével a 2015. október 3. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 1 év fogházbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

III.r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel a másodfokú bíróság e vádlott személyi részét akként pontosítja, hogy jelenleg az 1. sz. Kft.-nél áll alkalmazásban segéd munkásként, élettársi kapcsolatban él és élettársával közös gyermeke márciusban születik meg.

Az iratok tartalma alapján az ítélet tábla feltünteti még, hogy utoljára a Balassagyarmati Járásbíróság a 2017. január 5. napján jogerős 11.Fk.424/2015/16. számú ítéletével a 2014. október 27. napján társtettesként elkövetett lopás büntette és más lopás bűncselekmény miatt 1 év 6 hónap

fiatalkorúak fogházbüntetésére ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy a III.r. vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészség és a II.r. vádlott védőjének álláspontját, miszerint a történeti tényállás hiányos, így azt a Fővárosi Ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában leírt bűnsegédi magatartásra vonatkozó megállapítással, illetve a helyszínen lezajlott események bármely további részletével sem egészítette ki. Az ügyészség által indítványozott kiegészítés az elkövetők tudattartalmát érintő, a jogi fogalmak formájában megjelenő következtetés, amely a jogi értékelés körébe tartozik, míg a II.r. vádlott védője által hiányolt részselekménynek a történeti tényállásban rögzítése II.r. vádlott cselekvőségének büntetőjogi minősítését és bűnsegédi magatartásának megállapíthatóságát nem érinti, mivel a vád tárgyává tett testi épség elleni bűncselekmény a karóval történt második ütéssel befejezetté vált.

A kizárólag a személyi rész vonatkozásában kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést valamennyi vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A védők perbeszédében elhangzottak miatt a másodfokú bíróság a minősítéssel kapcsolatban a törvényszék által helytállóan leírtakon túl még az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlottak szándéka egyértelműen testi sértés okozására irányult, mivel az I.r. vádlott kifejezetten ezért tartotta a kezében az elsőfokú határozatban leírt paraméterekkel rendelkező fából készült karót, majd ezen céltól vezérelve ment társai kíséretében a sértett után.

A 8. számú kamerafelvétel alapján kétséget kizáróan bizonyítottá vált, hogy az I.r. vádlott amint megtalálta a pizzériában a sértettet, a másik két vádlott jelenlétében őt a karóval azonnal, egymás után kétszer is fejen ütötte. Az I.r. vádlott védőjének a tudattartalom körében elmondottakkal ellentétben az I.r. vádlottnak már önmagában az elkövetés módjára (sértett azonnali, lendületes, az ellenállás lehetőségét kizáró bántalmazása), az ahhoz használt eszközre (fából készült, hosszú karó), az erőbehatás nagyságára (közepest meghaladó, illetve közepes), a megtámadott testtájékra (fej), valamint az ütés kétszer történt megismétlésére (második alkalommal a sértett már a földön volt) tekintettel fel kellett ismernie, hogy a bántalmazással okozati összefüggésben fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége, amely ténylegesen be is következett, így az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg az I.r. vádlott terhére az életveszélyt okozó testi sértés büntettének befejezett alakzatát, amely bűncselekményt a Btk. 13. § (1) bekezdése alapján tettesként követett el.

A II.r. és III.r. vádlott esetében a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a részes - így a bűnsegéd - a tényállászerű cselekményt nem megvalósítja, hanem ahhoz hozzájárul. A részesi szándék a tettesi szándékkal mutat egyezőséget, azt kiváltja vagy a véghezvitel végett erősíti.

A bűncselekmény helyszínén, a törvényi tényállás megvalósításában részt nem vevő személy büntetőjogi felelősségének az elbírálásakor a szándéknak van meghatározó jelentősége, tehát annak, hogy a bűnsegéd - általa is tudottan - a tettesi cselekmény sikerét kívánja előmozdítani, aminek véghezviteléhez segítséget nyújt. Ez pszichikai bűnsegéd esetében passzív magatartással is megvalósítható, nem szükséges, hogy a bűnsegéd feltétlenül aktivitást fejtson ki.

A jelenlét szándékerősítő jellege nem kizárólag a bűncselekmény elkövetésének a megkezdése előtt, hanem annak folyamatában, végrehajtása közben is megnyilvánulhat, így például akkor, ha a bűnsegéd a helyszínen való tartózkodásával az egyetértését juttatja kifejezésre. Ilyenkor a jelenléte bátorító hatást gyakorol, ugyanis a végrehajtás során az elkövető - figyelemmel a köztük fennálló vagy kialakult szándékegységre - arra mindenképpen számíthat, hogy e személy a sértett érdekében nem fog közbeavatkozni vagy cselekménye miatt a hatóság előtt feljelentést tenni. A bűnsegéd büntetőjogi felelőssége megállapításának tehát nem feltétele, hogy már előzetesen is szándékerősítő hatást fejtsen ki, elég, ha a bűncselekmény megvalósítása közben biztosítja támogatásáról az elkövetőt vagy elkövetőket (BH 2005. 167. III. pont).

A részesi szándék tehát nem a véghezvitelt követő, hanem az előtti, ez azonban nem feltételez előzetes megállapodást, mert a tett végrehajtásának előmozdításában megmutatkozó egyetértés a tett helyszínén is létrejöhét, amiből az is következik, hogy a részesnek a becsatlakozása idején lehetősége van - ha ebben bizonytalan - behatárolni szándéktartalmát, önmaga és a tettes felé. Amennyiben ezt nem teszi, vagyis a véghezvitel terjedelmét nem korlátozza, akkor számolnia kell azzal, hogy folyamatos jelenléte esetlegesen olyanra is bátorít, ami eredetileg nem állt szándékában. Összefoglalóan tehát megállapítható, hogy ha a bűnrészes a tettesi cselekményhez való kapcsolódását megelőzően a tettes számára nem teszi egyértelművé, hogy szándéktartalma meddig terjed, a folyamatos jelenlétéből fakadó bátorító magatartása folytán olyan cselekményért is büntetőjogi felelősséggel tartozhat, amelyre a szándéka eredetileg nem vonatkozott (BH 2014. 103. II. pont).

Ezzel szemben nem értékelhető pszichikai bűnsegélyként a bűncselekmény elkövetésének helyszínén való pusztán jelenlétben megnyilvánuló olyan passzív magatartás, amely a tettesre nem gyakorol szándékerősítő hatást, illetve a sértett védekezésére nem hat bénítóan (BH 2003. 139.). A Kúria ez utóbbi határozatában azért nem találta megállapíthatónak a helyszínen jelen volt elkövető pszichikai bűnsegédként való felelősségre vonását, mert a passzív jelenlétén túl elbújt, vagyis személyének rejtve tartásával fejezte ki azt, hogy kivonja magát a történetből, így magatartása nem gyakorolt és nem is gyakorolhatott szándékerősítő hatást a vádlottra.

Jelen büntetőügyben a videófelvevételek alapján II.r. és a III.r. vádlott, mind a bűncselekmény előtt, mind annak végrehajtása közben, majd azt követően is az I.r. vádlottal együtt, egy csoportot alkotva mozogtak, azaz térben és időben egyszer sem különültek el I.r. vádlottól, továbbá egyetlen esetben sem adták bármiféle jelét annak, hogy az I.r. vádlott cselekményétől elhatárolódnának. A II.r. és III.r. vádlott a bűncselekmény elkövetését végignézték és az előzőekben kifejtettekből adódóan az I.r. vádlottra bátorítólag hatottak, aki mindenképpen számíthatott arra, hogy társai nem fejtenek ki tevőleges, aktív magatartást tiltakozásuk jeleként és nem avatkoznak bele az eseményekbe, továbbá az általa elkövetett cselekményért nem jelentik fel.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy a II.r. és a III.r. vádlott jelenléte szándékerősítőleg hatott az I.r. vádlottra, így helyesen határozta meg pszichikai bűnsegédi elkövetői alakzatukat, melynek törvényhelyét is hibamentesen tüntette fel.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban az ügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy valamennyi vádlott esetében további súlyosító körülmény a

csoportos elkövetés (56. BK vélemény II/8. pont), valamint III.r. vádlott tekintetében az is súlyosító körülmény, hogy a cselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követte el (56. BK vélemény II/2. pont).

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a többszörösen büntetett előéletű I.r. vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama - a vádhatóság érvelésével ellentétben - arányban áll a személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, ezért annak emelését az ítélőtábla nem találta indokoltnak.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának 4 évben történt meghatározásával a másodfokú bíróság ugyancsak egyetértett, azonban annak törvényhelyét akként pontosítja, hogy a mellékbüntetésre ítézés a Btk. 61. § (1) bekezdésén, míg tartamának meghatározása a Btk. 62. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság akkor is helyesen járt el, amikor a belső arányosságra és a büntetéskiszabási tényezőkre figyelemmel a II.r. vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés tartamát a büntetési tételkeret alsó határa alatt határozta meg, és annak végrehajtását mindkét vádlott vonatkozásában próbaidőre felfüggesztette. A másodfokú bíróság nevezett vádlottak esetében mind a szabadságvesztés, mind a próbaidő tartamát megfelelőnek értékelte, így azok vádhatóság által indítványozott súlyosítását ugyancsak nem tartotta szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés börtön, illetve fiataalkorúak fogháza fokozatát és azok törvényhelyét is helytállóan rögzítette ítéletében.

A felételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, az I.r. vádlott tekintetében a vele szemben korábban kiszabott börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése, továbbá annak megállapítása, hogy a III.r. vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll, szintén törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

Az elsőfokú ítéletnek a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései is törvényesek voltak, azonban figyelemmel arra, hogy a vádlottakat - helyesen - külön-külön kötelezte az oldalukon felmerült bűnügyi költség viselésére, szükséges utalni a Be. 338. § (3) bekezdésére is.

A másodfokú bíróság a 22. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv alapján észlelte, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részében a második tárgyalási határnapként feltüntetett dátumban a hónap elírás miatt tévesen került rögzítésre, mivel az helyesen június. A 2017. október 3. napján tartott tárgyalásról készített 26. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalán rögzítettek figyelemmel azonban azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az egyik ülnök személyében történt változás miatt a Be. 287. § (3) bekezdés alapján a tárgyalást előlről kezdte, így az ítélőtábla az elsőfokú ítélet bevezető részéből a korábbi két határnapra való utalást mellőzte.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a vádlottak kirendelt védőjének jelenléti és irattanulmányozási díjával felmerült büntügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján rendelkezett

Budapest, 2018. év február hó 15. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 14.Fk.6/2017/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Fkf.302/2017/17. számú végzése által valamennyi vádlott vonatkozásában 2018. év február hó 15. napján jogerős és a II. r. vádlott, valamint a III. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének kivételével végrehajtható.

Budapest, 2018. év február hó 15. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő